

Arrest

nr. 145 899 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, van 29 september 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten(bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die loco advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn en België te zijn binnen gekomen op 22 augustus 2010, dient op 23 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Verzoekers asielpcedure wordt afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 117.396 van 21 januari 2014 waarbij de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 14 november 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner in een duurzame relatie met een Belgische vrouw.

Op 29 september 2014 beslist de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 1 oktober 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.04.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 01.04.2014: dit document is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
- enkele ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
- bijlage dd. 28.10.2011 bij een arbeidsovereenkomst dd. 23.09.2011 op naam van betrokkene; arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dd. 21.05.2013 op naam van betrokkene; bijbehorende bijlage dd. 06.09.2013; arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dd. 01.04.2011 en 07.02.2013 op naam van de referentiepersoon: uit deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon bij dezelfde werkgever tewerkgesteld zijn sedert het najaar van 2011.

Er werden geen overige documenten voorgelegd.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Op basis van de voorgelegde is het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie niet afdoende bewezen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten kan afgeleid worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert het najaar van 2011. Echter, op basis van de voorgelegde documenten blijkt dat dit louter professionele contacten betroffen, welke van een andere aard zijn zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Bovendien bevat het administratieve dossier van betrokkene elementen die twijfels doen rijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de Belgische onderdaan. Immers, in de aanvraag 9bis dd. 11.12.2012, met aanvulling dd. 23.10.2013, maakt betrokkene totaal geen melding maakt van (een

relatie met) de referentiepersoon. Het is pas na het negatief afsluiten van de asielaanvraag van betrokkene (arrest RVV dd. 21.01.2014) dat betrokkene op 12.02.2014 wordt ingeschreven op het adres van de referentiepersoon, en dat de nodige stappen worden gezet voor het afsluiten van een wettelijke samenwoning.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van “de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van bestuurshandelingen”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, §2, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet, van het “rechtsbeginsel van het wettig vertrouwen gewekt door de bevoegde instantie”, van het “rechtsbeginsel volgens hetwelk de administratie gehouden is om te beslissing rekening houdende met alle relevante elementen van de zaak”, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. De verzoeker beroept zich tevens op een kennelijke beoordelingsfout.

3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat, eerste tak, verwerende partij beweert dat verzoeker niet op afdoende wijze aantoonst een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980;

Terwijl verwerende partij verzoeker er nooit van op de hoogte heeft gebracht dat de documenten die zij had neergelegd niet voldoende waren;

Verzoeker en Mevrouw B. kennen elkaar immers al sinds verschillende jaren en gedurende de kerstperiode van 2011 heeft verzoeker de kinderen van Mevrouw B. voor de eerste keer gezien; Sindsdien zagen verzoeker en Mevrouw B. elkaar steeds meer en meer en hebben zij samen een relatie opgebouwd;

Zij hebben hier verscheidene bewijzen van voorgelegd, met name foto's, een verklaring van wettelijke samenwoning en arbeidsovereenkomsten die bevestigen dat verzoeker en Mevrouw B. sinds 2011 bij dezelfde werkgever zijn tewerk gesteld;

Het wordt niet betwist door verwerende partij dat deze stukken effectief werden neergelegd;

Verwerende partij beweert slechts dat zij niet voldoende zijn om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie tussen verzoeker en Mevrouw B. aan te tonen;

Verwerende partij houdt dus niet op voldoende wijze rekening met deze documenten die wel degelijk het stabiel en duurzaam karakter van de relatie aantonen en heeft dus het rechtsbeginsel geschonden volgens hetwelk de administratie gehouden is om te beslissen rekening houdende met alle relevante elementen van de zaak;

Verzoeker kon er bovendien wettig op vertrouwen dat verwerende partij, in de loop van het onderzoek van de aanvraag, de neerlegging van bijkomende stukken zou vragen indien zij meende dat de reeds neergelegde bewijzen niet voldoende waren;

Verzoeker beschikt immers over verscheidene andere bewijzen die het duurzaam en stabiele karakter van zijn relatie met Mevrouw B. aantonen, ondermeer zeer veel getuigenissen van familie en vrienden, alsook een bewijs aangaande een gezamenlijke rekening die ze hebben geopend om te sparen voor de komst van de kinderen van verzoeker en verschillende gedateerde foto's van verzoeker en Mevrouw B. samen (stukken 2, 3 en 4);

De motivering van de aangevochten beslissing is bijgevolg niet afdoende, waardoor verwerende partij de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 schendt, alsook de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van bestuurshandelingen;

Ten slotte heeft verwerende partij eveneens artikel 40bis, §2, 2° en artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 geschonden, aangezien uit de hierboven genoemde elementen duidelijk blijkt dat de voorwaarden van deze artikelen wel degelijk vervuld zijn;

Bijgevolg is het middel, in zijn eerste tak, gegrond.

Doordat, tweede tak, verwerende partij geen rekening houdt met het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privéleven en van zijn familie- en gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet;

Terwijl uit de door verzoeker meegedeelde stukken duidelijk blijkt dat verzoeker reeds verscheidene jaren in België verblijft, dat hij hier werk heeft gevonden, alsook dat hij een relatie heeft opgebouwd met Mevrouw B., met wie hij officieel samenwoont sinds 12 februari 2014;

Deze elementen tonen duidelijk aan dat artikel 8 van het EVRM, alsook artikel 22 van de Grondwet van toepassing zijn;

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft bovendien beslist aangaande het « privéleven » in de zin van artikel 8 van het EVRM dat het :

« ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée". Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (E.H.R.M., arrest Niemietz / Duitsland dd. 16 december 1992) ;

Vrije vertaling: niet mogelijk, niet noodzakelijk is om de term „privéleven“ op beperkende wijze te definiëren. Het zou te restrictief zijn om haar te beperken tot een „intieme cirkel“ waar elk zijn persoonlijk leven kan leiden en om de buitenwereld hier volledig uit weg te laten. Het respect voor het privéleven moet ook, in zekere zin, het recht voor het individu om relaties aan te knopen en te ontwikkelen met zijn gelijken.

Verzoeker deelt daarnaast nog bijkomende getuigenissen mee, die zijn integratie en het stabiele en duurzame karakter van zijn relatie met Mevrouw B. benadrukken (stuk 2);

In casu heeft verzoeker dus duidelijk banden met België gecreëerd die onder de bescherming van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet vallen;

Een inmenging vanwege het openbaar gezag in het privéleven en in de uitoefening van dat recht door verzoeker is slechts toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Verwerende partij heeft in de aangevochten beslissing absoluut geen rekening gehouden met het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privéleven en van zijn familie- en gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet;

Sterker nog, in de bestreden beslissing valt hieromtrent geen woord te lezen;

De bestreden beslissing is bijgevolg klaarblijkelijk in strijd is met artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet, alsook met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangezien de beslissing van verwerende partij onvoldoende is gemotiveerd en absoluut geen rekening houdt met bovengenoemde artikelen;

Bijgevolg is het middel, in zijn tweede tak gegrond;

Het middel is dus gegrond;”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in zijn uiteenzetting van het enig middel een schending aanhaalt van “het rechtsbeginsel volgens hetwelk de administratie gehouden is om te beslissing rekening houdende met alle relevante elementen van de zaak”, kan de Raad in samenlezing met de concrete kritiek van de verzoeker aannemen dat in wezen een schending van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur wordt aangevoerd. Waar een schending van “het rechtsbeginsel van het wettig vertrouwen gewekt door de bevoegde instantie”, doelt de verzoeker onmiskenbaar op een schending van het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Echter, waar de verzoeker een schending van “de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van bestuurshandelingen” aanstipt, kan noch uit het betoog ter ondersteuning van het middel noch uit de beschrijving die de verzoeker naar voor brengt worden afgeleid welk rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur, anders dan de reeds hoger aangehaalde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de tevens in het middel aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de verzoeker precies geschonden acht. Het middel is op dit punt dan ook niet ontvankelijk, aangezien een duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel ontbreekt.

3.2. De verzoeker beroept zich vooreerst in beide middelonderdelen op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij stelt dat niet wordt gemotiveerd omtrent zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat niet afdoende is gemotiveerd waarom de door hem voorgelegde bewijzen niet voldoende zijn om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met zijn Belgische partner te bevestigen.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de verzoeker indiende om een verblijfskaart te verkrijgen in functie van zijn Belgische partner, met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten. De gemachtigde verwijst hiertoe naar de op deze aanvraag toepasselijke wettelijke bepalingen, met name de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde zet tevens op onderbouwde wijze de redenen uiteen om te besluiten dat de voorgelegde stukken het volgens deze bepalingen vereiste duurzame en stabiele karakter van de relatie niet is aangetoond.

De gemachtigde baseert zich hiertoe op de volgende vaststellingen:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 01.04.2014: dit document is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
- enkele ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
- bijlage dd. 28.10.2011 bij een arbeidsovereenkomst dd. 23.09.2011 op naam van betrokkene; arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dd. 21.05.2013 op naam van betrokkene; bijbehorende bijlage dd. 06.09.2013; arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dd. 01.04.2011 en 07.02.2013 op naam van de referentiepersoon: uit deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon bij dezelfde werkgever tewerkgesteld zijn sedert het najaar van 2011.

Er werden geen overige documenten voorgelegd.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Op basis van de voorgelegde is het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie niet afdoende bewezen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten kan afgeleid worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert het najaar van 2011. Echter, op basis van de voorgelegde documenten blijkt dat dit louter professionele contacten betroffen, welke van een andere aard zijn zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Bovendien bevat het administratieve dossier van betrokkene elementen die twijfels doen rijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de Belgische onderdaan. Immers, in de aanvraag 9bis dd. 11.12.2012, met aanvulling dd. 23.10.2013, maakt betrokkene totaal geen melding maakt van (een relatie met) de referentiepersoon. Het is pas na het negatief afsluiten van de asielaanvraag van betrokkene (arrest RVV dd. 21.01.2014) dat betrokkene op 12.02.2014 wordt ingeschreven op het adres van de referentiepersoon, en dat de nodige stappen worden gezet voor het afsluiten van een wettelijke samenwoning.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoeker ook niet concreet betwist laat staan weerlegd. Het enkele feit dat de verzoeker thans aangeeft zelf van oordeel te zijn dat de voorgelegde stukken wel degelijk de bij wet vereiste stabiele en duurzame relatie aantonen, volstaat niet om de boven vermelde redengeving van de gemachtigde te ondergraven. De Raad dient er op te wijzen dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich bijgevolg niet kan uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing en niet kan overgaan tot een herbeoordeling van verzoekers aanvraag. Met zijn louter persoonlijk standpunt, zonder *in concreto* in te gaan op de pertinente vaststellingen van de gemachtigde, toont de verzoeker nog niet de onwettigheid van de bestreden beslissing aan.

De verzoeker gaat er tevens ten onrechte van uit dat artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke motiveringsplicht zou behelzen, te meer daar in de bestreden beslissing reeds is aangegeven dat niet is aangetoond dat de verzoeker en zijn Belgische partner een duurzame en stabiele relatie hebben. Artikel 8 van het EVRM houdt geen plicht in tot het uitdrukkelijk vermelden van deze bepaling in beslissingen zoals de thans bestreden beslissing.

De Raad stelt dan ook vast dat de motieven van de bestreden beslissing, zowel in rechte als in feite, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, merkt de Raad op dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de bestuurlijke overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad herinnert eraan dat de thans bestreden beslissing kadert in een verblijfsaanvraag die de verzoeker indiende en waarbij hij zich beriep op de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met een Belgische.

Op een dergelijke aanvraag zijn de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40ter en van de vreemdelingenwet van toepassing, bepalingen waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert en die ook in het kader van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht onder de loep moeten worden genomen.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...];

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

[...]”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

(...)”

Uit de samenlezing van de voormelde artikelen van de vreemdelingenwet volgt dus dat de voorwaarden bepaald in artikel 40bis van de vreemdelingenwet ook van toepassing zijn op de familieleden van een Belg vermeld in § 2, eerste lid 1° tot 3° van voormeld artikel.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

- “- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Uit de bewoordingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het aan de aanvrager toekomt het bewijs te leveren van de duurzame en stabiele partnerrelatie, hetgeen hij of zij kan doen door één van de volgende bewijzen naar voor te brengen:

1° het bewijs dat de partners gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond

2° het bewijs dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen tezamen met het bewijs dat zij in die periode van minstens twee jaar zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en elkaar drie maal ontmoet hebben gedurende in totaal minstens 45 dagen

3° het bewijs dat de partners een gemeenschappelijk kind hebben

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van de thans bestreden beslissing bijgevolg tevens ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige bewijzen met betrekking tot de duurzame en stabiele relatie over te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt te dezen dan ook niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet voldoende zijn om de wettelijk vereiste duurzame en stabiele relatie aan te tonen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken ten nuttigen tijde voor te leggen aan de diensten van de verweerder, zodat hij deze mede in overweging kon nemen om te verifiëren of de duurzame en stabiele relatie is aangetoond.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoeker nuttig achtte ten bewijze van de duurzame en stabiele relatie. De thans voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken lagen op het ogenblik van de bestreden beslissing niet voor aan de gemachtigde zodat hij er geen rekening mee kon houden en zodat deze stukken ook thans niet dienstig kunnen worden aangewend om de onwettigheid van de bestreden beslissing te argumenteren.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet. Een schending van de artikelen 40ter en 40bis, §2, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet of een manifeste beoordelingsfout blijkt evenmin.

3.4. Waar de verzoeker stelt dat hij er mocht op vertrouwen dat de verweerder lopende het onderzoek bij hem bijkomende stukken ten bewijze van de duurzame en stabiele relatie zou opvragen en in zoverre hij met dit betoog doelt op een schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat uit de uiteenzetting onder punt 3.3. duidelijk blijkt dat de voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet de bewijslast met betrekking tot de duurzame en stabiele relatie op de aanvrager en dus op de verzoeker doen rusten. De verzoeker dient zich te gedragen naar de wet en dient zelf de nodige bewijsgegevens aan te brengen. Van enig gewekt vertrouwen dat het bestuur de bijkomende bewijzen zou opvragen, is dan ook geen sprake.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.5. De verzoeker voert tot slot de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert de verzoeker naar de band die hij heeft met zijn Belgische partner met wie hij officieel samenwoont sinds 12 februari 2014 en naar zijn sociale banden en integratie in België. De verzoeker voegt bij het verzoekschrift een reeks verklaringen op eer van vrienden, kennissen en gezinsleden van zijn Belgische partner en een aantal foto's van beiden toe. De verzoeker meent aldus te hebben aangetoond dat zijn banden met België onder de bescherming van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen en stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM. Voorts parafraseert de verzoeker artikel 8, tweede lid van het EVRM en concludeert hij dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* betwist de verweerder als dusdanig niet dat er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoeker vermits de verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing nooit tot een verblijf werd toegelaten dat hem feitelijk tot het uitoefenen van een gezinsleven in België in staat stelde, zodat de verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het privé- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de 'fair balance' toets. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de 'fair balance' toets dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bewaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge

(EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de 'fair balance' toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, *quod in casu*, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van één van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu kan niet worden betwist dat het gezinsleven in de huidige vorm, waarop de verzoeker zich beroept, zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van één van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben.

De verzoeker beperkt zich in wezen tot een argumentatie en bewijsvoering ten einde aan te tonen dat hij een privé- en gezinsleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en de loutere stelling dat de bestreden beslissing de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming schendt. De verzoeker maakt echter niet concreet aannemelijk dat er, in de gegeven omstandigheden, op de Belgische overheid enige positieve verplichting zou rusten om hem toe te laten zijn privé- en gezinsleven in België verder te ontwikkelen. De verzoeker zet niet *in concreto* uiteen hoe de bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel bevat en die dus niet ingrijpt op de feitelijke rechtstoestand van de verzoeker, zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou schenden. De verzoeker toont dan ook in geen geval aan dat de verweerder een op hem rustende, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou miskennen of dat de bestreden beslissing op een disproportionele wijze zijn belangen zou schaden.

Het kan in dit verband volstaan op te merken dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat een privé- of gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die hem verhinderen een privé- of gezinsleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)).

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. De Raad wijst er nogmaals op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bestreden beslissing verhindert voorts niet dat de verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf in het Rijk indien hij aan het bestuur alsnog de nodige bewijzen kan voorleggen dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan. De verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing zijn gezinsleven zou schenden of belemmeren op een wijze die niet verenigbaar is met artikel 8 van het EVRM.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag heeft verklaard dat hij in Guinee een religieus huwelijk heeft afgesloten met een Guineese vrouw en dat hieruit twee kinderen zijn voort gekomen. De banden van de verzoeker met België sinds 2010 kunnen dan ook niet opwegen tegen de banden die de verzoeker gedurende zijn gehele voorgaande leven heeft opgebouwd met zijn land van herkomst, Guinee. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in mede met het feit dat de verzoeker nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten of gemachtigd blijkt niet dat wanneer het privéleven dat de verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole, leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in verzoekers privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In deze omstandigheden wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

3.6. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt aan artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en dat uit deze verdragsbepaling geen recht op verblijf voor de verzoeker kan worden afgeleid, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet weerhouden worden.

3.7. Het enig middel is, in zijn beide onderdelen, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE